

Adevărul

Cotidian independent al județului Arad

ANUL II

Nr. 132

Marți, 12 iunie 1990

4 pagini — 1 leu

Un moment de neuitat: Depunerea jurământului militar!

Sâmbătă, de dimineață, stadionul „Gloria” a cunoscut o animație cu totul aparte. Singularitatea ei s-a datorat unui eveniment — depunerea jurământului militar — așteptat cu deopotrivă emoție atât de către ostași încolonați pe gazoul verde, cât și de către mulțimea de părinți ce tălăzuia pe margini. Ba, poate că mai mult de către ultimii, judecând după ochii înlăcrimați și vocile gătuite ale celor de lângă noi... Fiecare firește dacă ne gândim că depunerea jurământului militar a fost și rămâne un moment de neuitat în viața fiecăruia, prin încărcătura sa emoțională, prin semnificațiile și ecorurile sale care legitimează vîrsta doplinei maturității a adolescentului de ieri și bărbatului de astăzi. De menționat și faptul că la festivitate a luat parte și domnul Felix Costescu, președintele CPUN Arad.

...Ora 9. Intr-o ordine desăvîrșită, șirurile de soldați asculță și execută cu precizie și siguranță comenzile domnului

maior Vasile Herodea. După prezentarea raportului comandantului unității — domnul maior Ioan Memetea — și trecerea în revistă a regimentului de către reprezentanții Marii Unități — maior Gheorghe Ursu — este adus drapelul de luptă al regimentului în fața căruia sînt rostite cuvintele sacre ale jurământului militar.

Cuvinte calde, pline de vibrație patriotică, prin care cei mai tineri ostași ai țării se leagă să apere cu puterea minții și a brațelor — așa cum au făcut-o predecesorii lor — și chiar unii dintre ei în acele decembrie de neuitat '89 — libertatea și demnitatea atât de greu cucerite, să fie gata ori cînd să dea o ripostă fermă oricărui încercări de atingere a suveranității, integrității și independenței patriei.

Și, privind la chipurile lor tinere, la gravitatea și hotărîrea cu care rosteau legămîntul de credință ostășească, la comandanții lor avem convingerea că destinele țării, viitorul

ei se află în mîini sigure. O convingere bazată pe glorioasele tradiții de luptă ale armatei române care a înscris atîtea și atîtea pagini de neuitat în istoria noastră, cit și pe cel mai recent exemplu de dăruire și adînc patriotism — Revoluția română din decembrie 1989. O Revoluție în care contribuția armatei a fost esențială, comandanții ei — printre care, spre lauda și cinstea lor, și ofițerii și subofițerii unității din Arad! — dovedind o profundă înțelegere a rosturilor și răspunderilor ce le revin, înfrățirea lor, ca și a întregii armate cu demonștranzii, invederind fără tăgădă patriotismul și înaltele lor virtuți ostășești.

Iată, de ce, astăzi putem privi cu încredere viitorul la care trudim cu toții și rosti, nu numai cu nedisimulată mîndrie, ci și cu deplina convingere: „Armata este (și va rămîne) cu noi!”

MIRCEA DORGOȘAN

Inițiativa particulară în acțiune. Hamburger „à la Julieta” — la o tonetă din piața Filimon Sirbu. Foto: M. GANCIU

Comentarii Langoșiada

Nu mult după răscoala populară din decembrie lumea a început să vehiculeze termeni tabu în „democrația” socialistă. Unul dintre aceștia se referea la privatizare, concept care cu greu se strecoară în gîndirea estului european pornit în căutarea soluțiilor salvatoare ale unor economii muribunde.

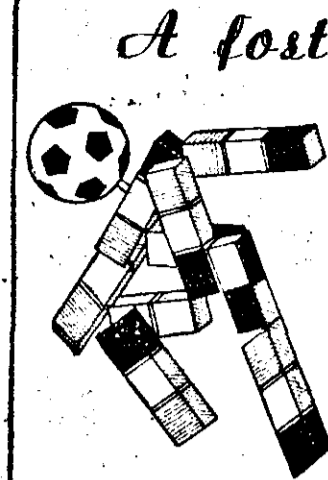
Desigur, termenul este un neologism și, întrucît în România nu avea un suport real, era firesc să nu fie prea cunoscut. Dar faptul că această noțiune e înțeleasă doar de aproximativ 10 la sută din populație, după cum reieșea dintr-un sondaj al televiziunii, pune sub semnul întrebării implicatiile mult mai profunde pe

care le presupune în viața social-politică și economică a țării.

Bunăoară, cei care au încercat, în campania electorală, să aducă în platforma-program privatizarea ca punct forte spre a cîștiga voturi, s-ar putea să-și fi tăiat singuri craca de sub picioare. Deoarece, pentru unii privatizarea a însemnat: „nu ne vindem țara”, „nu mai vrem patroni și moșieri” etc.

Și, de fapt, după cum se derulează (în fond, staționează) evenimentele, privatizarea începe să devină o gogoasă. Probabil, în acest fel se poate explica inflația de langoși, aflați în sfera de interes a gogoșei, ca formă dar și ca semantică,

Oare la atîta poate spera poporul român în urma jertelor închinare altarului libertății? S-a murit pentru un langoș? Fiindcă, îmi mărturisea un prieten, dacă încerci o inițiativă, peste tot te lovești de inerții pe care astăzi le urnești cu un singur argument: banul. N-ai bani, n-ai parte! Ca înainte? Chiar nu s-a schimbat nimic în această direcție? Și astfel se nasc firești întrebări. Legile în vigoare sînt un impediment în calea progresului? Statul, cu tendințe dominatoare și centralizatoare, își vede cumva periclitate interesele? Sau, cînd se va hotărî statul să lupte pentru interesele individului și nu pentru interesele sale? S-ar putea afirma că, luptînd pentru interesele sale statul aduce implicit serviciul individului.

A fost superb!

Nimic mai frumos ca senzaționala victorie împotriva Uniunii Sovietice! Așa cum ne-am dorit, așa cum am sperat, talentul acestor admirabili sportivi din Carpați a „explodat” pe malul Adriaticii, umilindu-i, iertăți-ne cruzimea expresiei (adevărul, însă este el însuși crud) pe Dasaev, Aleinikov et. co. și umplînd de bucurie inimile tuturor românilor, „de la Nistru pînă la Tisa”, și de mai departe...

Au învins românii! Și, ce

este și mai frumos, au făcut-o de o manieră categorică, pe deplin convingătoare. Au învins pentru că în poartă s-a arlat un Lung în cea mai fericită zi a vieții sale; fiindcă în apărare l-am avut pe Gică Popescu, un fotbalist plin de har și cu nimic mai prejos decît Belodedici; mijlocul a avut patru jucători „fără splînd”; în fine, atacul a stat, ca în atîtea alte rînduri, în conol de lumină al scilipirilor lui Lăcătuș. Cu atîtea stele în teren (și cu Hagi pe banca rezervelor) România a arătat lumii încă o față a virtuților acestui popor. Să multumim tricolorilor pentru mîndria pe care am trăit-o că sîntem români!

TRISTAN MIHUȚA

P.S. Prezența primului-ministru, domnul Petre Roman, la festivitatea de deschidere a Turneului final este datătoare de speranțe pentru destinul sportului din România. De cînd așteptam să-l vedem și pe mai marii noștri preocupăți de cele lumesti. E bine! (T.M.)

O splendidă victorie a tricolorilor

România — URSS 2-0 (1-0)

A fost un meci jucat la superlativ, în care partitura solistică a revenit, pe întreaga durată a meciului, băieților noștri. A fost, dacă doriți, un meci în care Lăcătuș avea de la început un serios ascendent moral asupra lui Dasaev, din înfrîngerea echipelor lor de club din cadrul cupelor europene. Și meciul disputat la Bază a mai scos în evidență superioritatea tehnico-tactică a tricolorilor în fața unui adversar, care nu s-a mai ridicat la nivelul prestațiilor din ultimii ani cînd a reușit (în 1988) să devină vicecampionă a Europei. Bravo băieții! Primul meci, prima victorie. O victorie foarte importantă care ne poate propulsa spre unul din cele două locuri ale clasamentului grupe care deschide (sigur) drumul spre optimi.

Chiar după primul fluier al arbitrilor uruguayani Juan Gardellino, s-a văzut că antrenorul Lobanovsky și-a luat măsuri de precauție încercînd a anihila vîrful de atac Lăcătuș și Răducioiu. Numai că un talent de talia lui Lăcătuș cîștigă întotdeauna duelul cu apărătorii adversi, ceea ce s-a întimplat și de data aceasta. Desele incursiuni ale „septarului” nostru au prefigurat parcă faza din min. 41 cînd liberoul sovietic Hidiatulin a mizat pe un ofsaid, dar Lăcătuș, debordant și în această fază,

pătrunde și cu un șut sec îl „execută” pe Dasaev. Este 1-0 și din acest moment pe teren există practic, o singură echipă, cea a României. La 10 minute după reluare, dominarea echipei noastre se concretizează într-un nou gol. Același Marius Lăcătuș transformă impecabil penaltyul acordat în urma unui hent, la limita careului, comis de Hidiatulin și tabela de scor arată 2-0 pentru România. Și „festivalul” românesc continuă. Pe rînd Lăcătuș, Timofte, Sabău sînt foarte aproape de al treilea gol, care nu ar fi surprins pe nimeni, într-altă era de mare diferență dintre cele două echipe.

Așadar sîmbătă, tricolorii au obținut o splendidă victorie, care ne dă mari speranțe pentru meciul de joi cu reprezentativa Camerunului.

ROMANIA: Lung — Rednic, Andone, Gh. Popescu, Klein, Rotariu, Timofte, Lupescu, Sabău, Lăcătuș (min. 86 I. Dumitrescu), Răducioiu (min. 82 Balint).

U.R.S.S.: Dasaev — Besonov, Hidiatulin, Aleinikov, Litovcenko (min. 72 Borodiuc), Kuznețov, Zavarov, Rat, Gorlukovici, Protasov, Dobrovolsky (min. 66 Iarenciuc).

Cartonașe galbene: Hidiatulin, Lăcătuș.

ALEX. GHEBELEU

Noi sîntem stăpîinii!

De fiecare dată cînd mă duc să-mi cumpăr benzina de la vreauna din stațiile Peco din orașul nostru mă simt cumplit de umilit. Nu pentru că trebuie să stau la coadă. Asta e situația, astea sînt, deocamdată, capacitățile stațiilor noastre, nu ne rămîne decît să ne așteptăm răbdători — o oră, două — rîndul, bucurîndu-ne că este benzina. Ce nu pot înțelege însă, este obiceiul umilitor al angajaților de la Peco de a-i servi pe străini

IOAN IERCAN

(Cont. în pag. a II-a)

DUMITRU TOMA

(Cont. în pag. a II-a)

